

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896.

Alles kan men verbergen, slechts de ware liefde niet; zij spreekt niet alleen uit het oog, maar uit het geheele wezen.

1 Maart 1915.

No. 5

20e Jaargang.

„GOD WERKT MIDDELLIJK.”

(Omwerking eener berijmde voordracht van den schrijver.)

Door FRANK J. KOOYMAN.

Doelloos doorbladerde zij een geïllustreerd maandblad, maar noch de verscheidenheid der artikelen, noch de platenwielde scheen eenigen indruk te maken op ons Duitsche moedertje, en het tijdschrift werd weer neergelegd. De *Beobachter* was dien dag besteld — de wekelijksche nieuwsbode in hare moedertaal — en een wijle hielden de berichten uit het vaderland haar bezig. Maar de aandacht-dwingende advertenties verveelden haar; ook de krant werd op zij geschoven.

Zij zou haar dagelijksche hoofdstuk in den Bijbel maar gaan lezen; of zou ze het Boek van Mormon nemen? Ze las beide Boeken zoowat om de beurt. Het laatstgenoemde werd gekozen. Zorgvuldig werd het opengeslagen bij den bladwijzer: ons moedertje was tot het zes-enderdigste hoofdstuk van Alma gekomen. Na enkele oogeblikken was zij een en al aandacht:

„... o mijn zoon Heleman, zie, gij zijt in uwe jeugd, en daarom verzoek ik u, dat gij naar mijne woorden zult luisteren en van mij leeren; want ik weet dat wie ook zijn vertrouwen in God stelt, ondersteund zal worden in zijne verzoeking en zijne moeiten en ellenden...”

Een harmonische snaar in haar ouderhart was aangeroerd; ook zij had een betrekkelijk nog jongen zoon, haar eenige; ook hij had vermaning noodig. Niet dat hij slecht was, dát niet, maar hij toonde in den laatsten tijd niet die ernst die zij zoo gaarne bij hem zou hebben gezien. Zijn kameraden stonden haar niet aan, die waren te lichtzinnig; haar Otto ging met pik om...

Zij las weer verder. Alma verhaalde zijne bekeerings-geschiedenis, op teekenachtige wijze uitbeeldende de gemoedstoestanden, die hij doorgemaakt had, alles om maar indruk te maken op het afgedwaalde hart zijns zoons. Hij had het schrijven der eeuwige wroeging onderhouden; zijn ziel was op het hoogst verontrust geweest, gemarteld door gewetensknaging. Niets is zoo vreeselijk en bitter als die ziele-

pijnen, verklaart hij, maar ook niets zoo liefelijk als de vreugde die na zijne geboorte uit God hem ten deel viel.

„En ik ben ondersteund geworden in beproevingen en moeite.....”

Ons moedertje kan er van méépraten. Wat heeft zij al niet door-gemaakt! Met Decoratie-dag versiert zij groote en kleine graven op Gods akker aan gindsche heuvelzij en óók in het lieve vaderland ligt stoffelijk overschot dat haar dierbaar is. O hoe verlangt zij er soms naar te weten hoe haar echtvriend en kinderen het maken aan gene zijde!

„Doch zie, mijn zoon... gij moet weten... dat gij voorspoedig zult zijn in het land in zooverre gij de geboden Gods zult houden; en dat gij uit zijne tegenwoordigheid afgehouden zult worden, in zooverre gij zijne geboden niet zult houden...”

Een vochtig waas benevelt hare oogen. O haar zoon, haar zoon! Mocht hij toch deze woorden verstáan zooals zij ze verstaat! Zion zal slechts Zion zijn voor hen die de wetten des hemels eeren, dit woord van Alma was menigmaal herhaald en onderstreept door de hedendaagsche Kerkleiders. O dat Otto het verstond!

Zij zal ook nog maar wat lezen van het volgende hoofdstuk, het zeven-en-dertigste. Heleman kreeg de opdracht van zijn' vader, de historische verslagen in bewaring te nemen, ze bij te houden en er goede zorg voor te dragen. Het was geprofeteerd dat die kronieken overhandigd zouden worden van het eene geslacht aan het andere, totdat ze mettertijd voortgaan zouden tot alle geslachten en volkeren. Een eenvoudig iets zou zodoende het middel worden om groote dingen te bewerkstelligen. Bij het zevende vers is een potloodstreep aangebracht en de halve tekst is onderlijnd, zeker gedaan door haar echtgenoot tijdens zijn leven:

„De Heere God werkt middellijk om Zijn groote en eeuwige doeleinden teweeg te brengen.”

De Heere werkt middellijk... zéker, zéker, ons moedertje wéét het. Zij heeft het ondervónden tijdens haar leven. Vader in den hemel is grootmogend, vermag alles, maar dikwijls kiest Hij geringe instrumenten... eenvoudige menschen of dingen gebruikt Hij... wonderlijk zijn Zijne wegen, geheimnisvol, maar vaak zoo natuurlijk...

Een terugblik in haar leven brengt ons moedertje menige geloofsterkende ondervinding voor den geest. Dingen, door anderen over het hoofd gezien, heel eenvoudige gebeurtenisjes: zij heeft ze alle zorgvuldig in haar hart bewaard. Hedendaagsche openbaring leert zoo duidelijk dat Gods misnoegen ontstoken is tegen allen die Zijne hand niet in alle dingen erkennen... zij heeft die Hand zien werken, óók op haar gebed. En zij zal volhouden te bidden voor haar zoon... een eenvoudig middel kan zijn behoud worden...

Zij sluit het boek en maakt aanstalten om zich ter ruste te begeven. Maar voordat het hoofd wordt neergevlid, heeft de knie zich gebogen

en hebben hart en mond gesproken tot Hem, „die middellijk werkt” en o! met zulk eenvoudig geloof, en o! in zulke geloovige eenvoud, gesmeekt om een „middel” voor haar Otto . . .

* * *

Het was een liefelijke Meiavond. De Zoutmeervallei en de haar omringende Wasatchbergen baadden zich in den zachten schijn der volglorende maan, die aan een wolkenloozen hemel hing. Behalve in het hart van de Stad der Heiligen, heerschte alom rust en vrede. Dat stadscentrum, als dat van alle andere steden ter wereld, is een magneet voor hen die hunne avonden met zoogenaamde ontspanning zoeken te passeeren.

Noch de prachtmaan, noch het straatgewoel scheen echter opgemerkt te worden door het paartje dat, in een druk gesprek gewikkeld, in noordelijke richting door de Main Street liep. Zij leken van gelijken leeftijd te zijn: vier-, vijf-en-twintig jaar misschien. Paarde het meisje aan een welgevormde leest een fijnbesneden gelaat, haar metgezel daarentegen was een forschgespiede, zwaargebouwde jongkerel. Zijn geheele uiterlijk, ondanks de Amerikaansche kleeding die hij droeg, deed in hem dadelijk den Duitscher herkennen. Wie naar hen luissterde merkte alras dat zij landgenooten waren, want vrijelijk werd het Engelsch dat zij spraken doorspekt met allerlei Deutsche uitdrukkingen. Vooral deed de jongeman dit: hij sprak rad, bijna driftig soms, en dan sprong zijne moedertaal terstond op den voorgrond.

Het meisje daarentegen sprak kalm en bedaard, met een aangenaam stemgeluid. Waarover het gesprek, zoo druk en strak, ging? Het was het onderwerp dat door alle eeuwen heen even boeiend blijft voor jonge paartjes. Tusschen deze twee scheen er echter iets in den weg gekomen te zijn, want met beslistheid drong het meisje op scheiden aan.

„Mijn besluit is genomen, Otto”, sprak zij vastberaden. „Ik vind het all right dat je mij nu naar huis brengt, maar laat het voor het laatst wezen. Toen Virginia van avond zoo gevoelvol die mooie solo zong, viel het mij makkelijk mijn keuze te doen. Mijn heele wezen ging met haar woorden mee:

„’Tis better that we part today
Than leave a chance for future woe;
’Tis better that we each may say,
’Tis better so, ’Tis better so.”

Otto maakte een ongeduldige schouderbeweging, terwijl zijn lippen zich hoonlachend krulden. „Je bent vanavond al héél érnstig”, spotte hij.

Zij waren nu gekomen bij het monument van Brigham Young en de Pioniers, waar het stadsgedruisch begon te versterven. Geen Hotel Utah verhief daar in die dagen zijn ontzagwekkende paleis-kolossus, met schitterende lichtdom trotsch neerblickende op het stemmige Tempelplein en de verdere omgeving in de laagte. Heden wierp van

een vlekkeloos uitspansel de volglanzende maan haar zachte schijnsel op het Huis des Heeren. Hoe indrukwekkend, hoe trotsch, hoe statig stond daar het grijsgranieten Godshuis: gewrocht van veertig jaren!

Ons tweetal liep langs den hechten pleinmuur. Plotseling bleef het meisje staan. Zij bevonden zich bij het houten hek in den oostmuur, vlak voor den voorgevel van den Tempel, die hier een onvergetelijken aanblik biedt. Met een vragende gelaatsuitdrukking keek de jonge man het meisje aan, dat haar aangezicht naar het heiligdom gewend had. Hij merkte, in weerwil van haar halfafgekeerde gelaat, dat hare oogen vochtig werden.

„Zie, Otto,” sprak zij, in dit gebouw . . . .”

Tranen verstikten hare stem. Na enkele oogeblikken was zij echter hare gevoelens weer meester en ging zij voort:

„In dit gebouw moet hij wien ik mijn hart schenk volkomen welkom zijn.”

Haar metgezel maakte andermaal een ongeduldige beweging met zijne schouders en scheen een antwoord op zijne lippen te hebben. Maar het meisje had alweer het woord genomen.

„Nee, Otto, laat mij nu spreken, want ik weet allang wat je zeggen wilt: niet iedereen, die dit huis binnentreedt, doet altijd even ijverig zijn plicht, Ik weet het, ach! zoo goed als jij dat weet. Wij hebben allemaal onzen vrijen wil, onze Hemelsche Vader dwingt niemand. Maar dat maakt dezen Tempel niet minder heilig. Wordt Gods groote naam soms minder groot omdat lichtzinnige menschen hem misbruiken? Welnu dan, de Naam des Heeren is minstens éven heilig als Zijn Huis. Gaan anderen een enkele maal achteloos door dezen Tempel, ja zelfs al doen zij het met een ónoprecht hart, dat is een zaak tusschen hun geweten en den hemel. Maar dat behoeft óns toch niet van het rechte spoor af te voeren.”

„Maar Emma . . . .”

Gaarne had de jongeman verder gesproken, doch het besliste, zachtwingende in Emma's oogen deed hem zwijgen.

„Laat mij uitspreken, Otto. Ik gevoel dat het mijn plicht is je openlijk te zeggen wat er op mijn hart ligt. En je moet nu niet denken dat ik maar onbesuisd met een losse meening voor den dag kom. Die solo van vanavond heeft het niet gedaan, o neen, dat moet je niet veronderstellen. Die gaf alleen maar den doorslag. Reeds lang heb ik er over nagedacht en er een gebedzaak van gemaakt. De Tempel is een middel tot hooger geluk, maar alle Evangelische zegeningen zijn slechts op zekere voorwaarden te verkrijgen, dat weet je ook wel. De doop b.v. is óók een middel tot geluk. Wat geeft die niet een reine vreugde en zielevrede als je met je volle voornemen den ouden mensch begrááft en een nieuwen levensloop aanvangt. Maar daal je met een onbekeerd hart in het watergraf af, wat baat dat? Doet dát eenig goed? Wascht dát zondes schulden af?”

„Je kunt goed prédiken, Emma”, merkte Otto op „het verwondert mij dat ze je nog niet op zending geroepen hebben”. Maar dadelijk de ongepastheid beseffende van zijn spot, waar zijn vriendin zoo hoogerstig was, haastte hij zich eraan toe te voegen:

„Vergeef mij, Em, mijn „smartness” is heelemaal misplaatst. Mijn hart zegt dat je gelijk hebt, volkomen gelijk.”

„Wel, ik zal probeeren niet meer te prediken”, hernam het meisje, getroffen door zijne oprechtheid. „Ik doe beter maar dadelijk op m'n doel af te gaan. Je zegt dat je van mij houdt, je hebt om mijn hand gevraagd. Ik wil eerlijk zeggen, ook ik houd van jóu, maar — het meisje sprak met een vastberadenheid en geestesvuur die als een electricische stroom door Otto's ziel gingen — ik blijf liever óngetrouwd, mijn léven lang, dan dat ik huw met iemand die . . . die . . . wel, die tégen beter weten in Gods wil niet doet!”

Toen kon zij hare gevoelens niet langer bedwingen en brak in snikken uit.

Otto wachtte tot zij hare kalnte herkreëg. Deze scène was wel het laatste dat hij verwacht had. Zoolang Em maar redenéeren wou, zoodat hij zijne meening geven kon, had hij zich sterk gevoeld. Maar haar blik hield hem vanavond als in tooverdwang. Zijn vroeger gedrag stond hem in den weg, dat gevoelde hij scherp. Hij was schuldig en schuld maakt zwak en laf. Schuld en zonde doen haar bedrijver wegkrimpen voor reinheid en deugd. Hoe vurig wenschte hij nu dat zijn gedrag onberispelijk ware geweest, zoodat hij in harmonie zou kunnen zijn met het voorwerp zijner aanbidding. Haar woorden en tranen sneden als een vlijm door zijn ziel. Niet dat zijne zonden zoo zwáár waren — o p s h a w, n o! Bij zijn makkers werd hij nog de bestendigste genoemd. In húnne oogen was zijn gedrag heelemaal niet zondig! Maar hier . . . Wel, hier stond hij in een ander licht, den verteerenden gloed van reine onschuld. Als hij met Emma één wilde worden, moest hij zijne vrienden vaarwel zeggen, gevoelde hij. Hij moest trachten als Emma te worden, haar geestesfeer binnengaan, tot haar standpunt opklimmen. Zij zou nóóit tot zijn standpunt áfdalen, dát stond vást. Toch wilde hij haar niet dadelijk laten merken hoe-veel invloed haar woorden op hem hadden gehad, waarom hij zoo luchtig als hem mogelijk was, vroeg:

„Ben ik dan zoo slécht?”

„Neen, Otto, neen! slécht ben je niet, meen niet dat ik dát denk. Je hárt, dank God, is góed gebleven. Maar zonder dat ik nu in bijzonderheden behoef te treden, weet je wel waarin je verkéerd doet. Je zoogenaamde vrienden zijn er in geslaagd, je van het nauwe en rechte pad af te voeren; je doet wat in hun kring slechts „kleinigheden” heeten, dingen die echter tegen den wil des hemels indruischen. Maar zeg mij — vergeef mij dat ik toch nog eventjes ga prediken —

welk gebod of verbod, door een Alwijs God gegeven, mag klein zijn in onze oogen? Wanneer de Hémel het nuttig acht dat wij iets doen of laten, zal er dan een ménsch, een aardbewoner opstaan met béter raad? En wat mij zèlf aangaat, Otto, ik ben geen preutsche nuf. Ik weet dat het huwelijk ons verheft, dat het ons, bij getrouwheid, hier en hiernamals ten zegen strekken zal. Uit éigen beweging zou ik nooit ongetrouwd willen blijven. O, hoe verlang ik soms naar het moederschap, naar de vreugde van in eigen kring te luisteren naar het blijde gesnap van een lieve baby! Bovendien ken ik het hooge gebod, reeds in den beginne aan het menschedom gegeven: het „Weest vruchtbaar” is nog altijd van kracht. Maar niettemin blijf ik liever zóó, alléén — als God mij kracht geeft — dan met een’ man in den echt te treden, die niet naar het ééuwige streeft. Nu weet je mijn besluit, Otto, ik herháál wat ik zoeven zei en wat Virginia vanavond zoo juist van pas zong:

’t Is beter dat vandáág wij scheiden,
 Dan bouwen toekomstleed een nest;
 ’t Is beter dat w’ eens zeggen beiden:
 Zóó is ’t het best, zóó is ’t het best!”

Toen zij uitgesproken was, merkte zij pas goed hóeveel indruk haar woorden gemaakt hadden op haar galant, die als beteuterd stond. Terstond rees de vraag bij haar op of zij misschien niet té streng was geweest en haastte zij zich hem op te beuren:

„Kom, kom, wees er nu niet zoo bedúúsd van! Ik ben niet een nóóit-te-winnen hemelnimf, al ben ik nauwgezet.”

Hóórde Otto niet? Zijn blik was starend, doelloos... zag niet de street car die lawaaiërig voorbij reed en aan den hoek wielknarsend stil hield. Hij zag heel ándere dingen. Zag zijn „vrienden” wegwazen — ver — héél ver — Góed! Z’n besluit stond vást — ze kónden, wat hem betrof, wéggaan, ver, vér weg, uit het gezicht — Hij zou vrienden wezen met Em — zijn Em! — en met zijn moeder — zijn móeder — was dat verbéelding? — Zág hij ze daar niet — gekniëld voor haar legerstede — malle jongen, die hij was, hij stond toch op stráát! — Ja, nu zág hij Em weer — Yes, Yes, z’n besluit stond vást — ich werde es schon tun, dacht hij. Fermberaden sprak hij:

„Ik heb een voorstel, Em.”

„En dat is?”

„Ik ben nóóit in den Tempel geweest en weet niet hoe daar een huwelijk gesloten wordt, maar de rede zegt dat bruid en bruidegom elkaar daar trouw beloven voor tijd en eeuwigheid. Nu wil ik hier bij dit Godsgebouw je beloven dat ik van dit oogenblik af trachten zal zóó te leven, dat ik eenmaal waardig zijn zal dit Huis binnen te gaan.”

„Je doet het toch niet enkel om mij? Maar néén,” haastte zij zich

erbij te voegen, „je zoudt nooit een laffe schijnvrome kunnen wezen, dáarvoor is je gemoed véél te ópen en te rond. Maar, de arme, hoe láát is het al? Laten wij opstappen!”

* * *

Zij liepen wéér het noorden in, nú met versnélden pas. Hoe opge-ruimd gevoelde zij zich, dat zij het áángedurfd had, dat zij gezégd had wat haar al zoo láng op het hart gelegen had! Goed dat ze het maar gedáán had! Zij was toch halfverbaasd over zichzelf dat zij den móed en de dúrf gehad had! Maar waarom ook niet naar je gewéten gesproken met iemand, die met zulk een gewichtig voorstel tot je komt? „Góéd gedaan, góéd gedaan”, juichte het in haar.

En Otto?

De tijd heeft geleerd, dat zijn „omkeering” oprecht gemeend was. Toen hij een jaar later Emma in den Tempel als echtvriendin voor dit en het volgend leven ontving, was zijn geweten rein voor hemelsche en aardsche getuigen. En menigmaal wordt door die twee het bij den Tempel voorgevallene opgehaald. Otto looft den Hemel voor het ernstige lesje, dat hem een dubbelen zegen afwierp. Wat men zijne redding dankt, dat houdt men in waarde.

* * *

Niet allen die dit lezen zullen eenig verband zien tusschen het gebed eener moeder en het verloofd-raken van den zoon dier moeder. Verlieven — verlooven — wie knoopt in onze stofvergodende eeuw zulke zaken aan bidden vast? Maar zielen als ons Duitsche moedertje ontvangen, althans voor zichzelf, getuigenis op getuigenis van Hooger-ingrijpen. Zij vragen niet uitpluizerig hoe elk radje van het groote uurwerk van gebedsverhooring loopt en werkt. Zij vóelen, al zéggen ze het in den regel niet, wat Hamlet in den mond gelegd wordt:

„In aarde en hemel is er méér, Horatio,
Dan door uw schoolsche wijsheid wordt gedroomd.”

Natuurwet, toeval, Voorzienigheid . . . die woorden teekenen voor zielen als het moedertje in onze vertelling niet de scherpbelijnde be-grippen, die ánderen misschien daaromtrent hebben. Ze zijn geen kennis-versmaders, maar óók geen raadsel-oplossers. Zij weten dat God „uit deze steenen „Abraham kinderen kan verwekken”, maar dat Hij, een Zoon ter wereld invoerende, dit deed langs natuurlijken, middellijken weg. Zij beweren niet dat Gods wijze-van-doen altijd zichtbaar en uit te duiden zou zijn, maar wél dat Hij, hetzij Zijne wegen licht of duister zijn, „middellijk werkt om Zijne doeleinden teweeg te brengen.”

SALT LAKE CITY, UTAH.

VAN OVER DEN OCEAAN.

Van Broeder Joh. Hoekstra, uit Salt-Lake-City ontvangen wij de volgende getuigenis:

Nadat ik een jaar en negen maanden lid was van de Kerk ben ik opgetrokken naar Zion. Na hier vijf jaar gewoond te hebben werd ik geroepen om naar Holland op zending te gaan, waarop echter kort nadien de oorlog uitbrak in Europa. Het Eerste Presidentschap veranderde nu mijne roeping zoodanig dat ik thans gezonden ben naar de Westelijke Staten alhier.

Ik kan al mijn oude landgenooten getuigen dat ik mij ten zeerste verheug in het evangelie, en waardig gekeurd te zijn eene zending te mogen vervullen voor onzen Heer en Heiland. Ik hoop dat ik gedurende mijne zending nederig en standvastig mag blijven, en mij altijd zal mogen herinneren waarom ik gegaan ben, namelijk enkel voor het doel het evangelie te verkondigen. Tevens wensch ik van ganscher harte dat mijne standvastigheid niet alleen mijn zendingstijd door mag duren, maar totdat ik mijn lichaam af zal leggen, opdat alsdan mijnen geest op mag varen naar Vader in den hemel. Dat zulks niet alleen mijn deel moge zijn, maar dat van ons allen bid ik vurig af in Jezus naam.

Uw broeder JOH. HOEKSTRA.

LENTEGROEN EN ZOMERROZEN.

Een Nieuwjaarslied.

(No. 180, Deseret Sunday School Songs.)

Lentegroen en zomerrozen,
Najaarstinten, alles vlood;
Nu de winter weer kwam pozen,
Schijnen bosch en veld wel dood.
Toch geeft hij ons veel genoegten,
Menig daagje, zonnig-klaar;
Droevig zijn zou ons niet voegen —
Welkom, welkom, gloednieuw jaar!

Lustig zwieren, vroolijk glijden
Wij langs 't ijs of sneeuwveld blank
Hoor! hoe helder en hoe blijde
Klinkt der arren bellenklank!
Welk een feestjool, rijk en keurig,
Wordt ons oog alom gewaar;
Neen, de winter is niet treurig!
Welkom, welkom, gloednieuw jaar

Klinkt in 't hout, beroofd van blaren,
't Vogellied niet vrij en blij,
Bij ons jolig spelevaren
Zingen wij zoo blij als zij.
Tijd van vreugde! Alle menschen
Zenden heden aan elkaâr
Hunne beste zegenwenschen:
Welkom, welkom, gloednieuw jaar!

Vertaald door FRANK I. KOOYMAN.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
LE GRAND RICHARDS.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

AAN DE VROUWELIJKE AMBTENAREN EN DE LEDEN VAN
DE ZUSTERS-HULPVEREENIGING IN DE NEDERL. ZENDING.

Geliefde Zusters.

Ik heb zoo juist een verslag ontvangen van President Richards aangaande het werk gedaan gedurende het voorgaande jaar door de Zusters-hulpvereeniging in de Nederlandsche Zending, en ik neem dit middel te baat om uitdrukking te geven aan mijne waardeering van uw werk, en om u geluk te wenschen met het succes verkregen. Het geeft altijd vreugde en voldoening terug te blikken op werk in des Meesters wijngaard, wat welgedaan werk is, en wanneer wij beseffen dat wij waardig geacht zijn geworden eene plaats te erlangen onder de werkers in 's Heeren dienst, dan gevoelen wij dat dit eene is van de zegeningen waarvoor ons hart vervuld is met dankbaarheid en blijdschap.

Den 17den Maart van dit jaar zal het drie-en-zeventig jaar zijn sedert de Zusters-Hulpvereeniging werd opgericht door den Profeet Joseph Smith, in de stad Nauvoo. Op de eerste samenkomst waren slechts achttien zusters aanwezig. De organisatie heeft zich nu verspreid over alle deelen der wereld waar de Kerk is opgericht geworden, en zij — de organisatie — heeft niet minder dan vijf-en-veertig duizend leden. Verleden jaar toen had ik het voorrecht de Algemeene Conferentie bij te wonen van den Internationalen Vrouwenraad te Rome, in Italië, als eene der afgevaardigden van de Jongedames-onderlinge-ontwikkelingsvereeniging van de Kerk, en het gaf mij een groot genoegen te hooren dat de Zusters-hulp-vereeniging van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, op een na de grootste vrouwen-vereeniging is in de wereld. Wat een wondervolle groei is dat geweest sedert het goede zaad gezaaid was te Nauvoo. Toen ter tijde waren er geene groote organisaties van vrouwen, uitgezonderd zekere godsdienstige zusterschappen. Sedert dien is de eene organisatie na de andere opgericht geworden, en voor onze Zusters-hulpvereeniging mogen wij aanspraak maken op de eer de eerste te zijn geweest in dit braak liggend, hoewel bruikbaar, materiaal.

Het plan wat de Profeet Joseph in 't oog had met het scheppen van deze organisatie, was zeer groot. Het was te zijn, niet alleen eene liefdadige instelling, maar eveneens eene kracht voor zedelijk goed. Onder de plichten der zusters door den Profeet Joseph opgelegd, waren deze, „de broederen aan te sporen tot goede werken, acht te

slaan op den nood der armen, alsmede werken der liefdadigheid te verrichten." Voorts werd van hen verwacht, de broederen te helpen en aan te moedigen tot het doen van hunne plichten zoowel als acht te geven op de armen en behoeftigen. Onder de inspiratie van den Heiligen Geest stelde de Profeet ten zeerste op prijs den wondervollen invloed die eene goede vrouw heeft op de bevordering van den welvaart van Gods kinderen, beide geestelijk en maatschappelijk, en hij richtte de Zusters-hulp-vereeniging op, opdat die invloed gebracht er toe mocht worden de grootste hoogte te bereiken in het werk in des Heeren wijngaard. En dit was niet misgezien. Want door onderzanding is bewezen dat eene vrouw, vervuld met den Geest van God, en den tact in het bijzonder eigen aan het zwakkere geslacht, een groot deel goeds kan doen. Eene vrouw kan dikwijls gehoor vinden waar de deuren voor de Ouderlingen gesloten zijn, en, gelijk de engel in het huis van Cornelius, kan zij den ondervrager zeggen waar iemand te vinden wiens ambt en roeping het is de verordeningen der zaligheid te bedienen aan de kinderen der menschen.

Hier, in Groot Brittannië hebben wij thans twee-en-veertig organisaties. De leden komen geregeld samen, en betrachten de plichten op hun rustende, dezulken als het bezoeken van zieken en het hulp verleenen aan de behoeftigen. Als een bijzonder werk hebben de zusters ondernomen waardevolle dingen te vervaardigen voor de soldaten in het veld, zoodanigen als gebreide doeken, handschoenen, buikgordels, wollen hemden, alsmede wollen mutsen. In alles hebben wij omstreeks twee-duizend zulke artikelen bijgedragen, en die dankbaar aanvaard zijn door de commissie tot verzorging van het leger. Eenheid en harmonie hebben de overhand onder de zusters, en een uitnemende geest heerscht er in al de vergaderingen. Ik schrijf dit toe aan de wijze waarop de samenkomsten worden geleid, zoowel als aan de zegeningen van onzen Hemelschen Vader. Wij werken altijd volgens een programma, bereid door de Presidentes en hare Raadgeefsters. Dat programma bestaat uit zang en gebed, eene les of eene voorlezing, een evangelie-aanspraak door een Ouderling, of een of andere broeder of zuster, en enkele goede verhalen verteld op onderhoudende wijze. Dergelijke programma's hebben getoond uitstekende te werken, en de samenkomsten worden goed bezocht. De zusters van al de vertakkingen in de Europeesche zending kan ik zoodanige programma's aanbevelen voor elk hunner samenkomsten. De Presidente en hare Raadgeefsters behooren dit te doen, evenals alle andere zaken betrekking hebbende op de vereeniging, opdat volmaakte eenheid en harmonie de overhand mag hebben. Een verslag behoort aangehouden te worden van alle inkomsten en uitgaven, alsmede een rapport van elke visite of ander werk gedaan, en deze verslagen aan mij opgezonden, opdat de boeken der Vereeniging correct mogen worden bevonden.

En verder, moge de genade van den Heer Jezus Christus met ons zijn, en ons sterken, opdat wij nimmer moede mogen worden in het weldoen, „want ter zijner tijd” zooals de apostel zegt, „zullen wij maaijen, zoo wij niet verslappen.” (Gal. 6 : 9.)

Met heilbeden,

IDA B. SMITH.

WERK VOOR DE DOODEN.

Rangschikkingen worden nu gemaakt, om de Heiligen te helpen, die in de onderscheidene zendingen der Kerk en op plaatsen ver van de tempels verwijderd woonachtig zijn, en daardoor persoonlijk onbekwaam de verordeningen van den tempel voor hunne overleden bloedverwanten en vrienden te verrichten, om de noodige hulp of plaatsvervangers te verkrijgen. Het is ons verlangen, dat getrouwe leden der Kerk, die in den genoemden toestand verkeeren, in alle opzichten zooveel mogelijk geholpen zullen worden, om deze heilige plicht te vervullen, die volgens Goddelijk bevel door alle Heiligen der Laatste Dagen verricht moet worden.

De noodige inlichtingen, om duidelijk de indentiteit der dooden te bewijzen, voor wie de verordeningen van den tempel moeten verricht worden, omvatten de volgende gegevens:

Namen, voluit (meisjes namen der vrouwen). Datum van geboorte. Plaats van geboorte (stad, provincie, staat of land). Datum van overlijden. Naam van nabestaande, of vriend, voor wien het werk verricht moet worden, en zijn, of haar, verwantschap tot ieder.

Als deze inlichtingen niet zoo volledig gegeven kunnen worden als verlangd wordt, dan kan hetgeen gemist wordt, zoo goed als ongeveer mogelijk is berekend worden, door de inlichtingen op te volgen, die gepubliceerd zullen worden in de tijdschriften, die in de verschillende zendingen der Kerk uitgegeven worden.

Leden der Kerk, woonachtig in de verschillende zendingsvelden en in plaatsen op grooten afstand van de tempels, die verlangen te voldoen aan de verordeningen van het Evangelie, met betrekking tot de zaligheid der overledenen, moeten beraadslagen met de Presidenten van de Zendingen of van de afdelingen waarin zij woonachtig zijn, en bekend maken welke verordeningen zij verricht wenschen te hebben, en dan zullen zij voorzien worden van de noodige papieren tot invulling en inlichtingen.

De juiste methode om verslagen van namen der overledenen samen te stellen, voor welke tempelwerk verlangd wordt, is verschaft in een voor dat doel uitsluitend vervaardigd boek, dat tegen matige prijs van de presidenten der zendingen verkregen kan worden.

Giften worden in de tempels met dankbaarheid in ontvangst genomen,

om in de groote onkosten, aan het onderhoud verbonden, bij te dragen, maar de armen, die niets kunnen geven, ontvangen met de grootste bereidwilligheid al de voorrechten, die de mildste gevers ontvangen.

Door de autoriteiten der tempels wordt niets gerekend, voor het verrichten der verordeningen, maar wanneer plaatsvervangers verkregen moeten worden, met betrekking tot begiftigingen (endowments) voor de dooden, waarvoor de tijd van een geheele dienst voor tempelwerk benodigd is, dan betaald men gewoonlijk zoodanige plaatsvervangers een klein bedrag, om hen gedeeltelijk voor persoonlijke uitgaven te vergoeden; gewoonlijk krijgt een man 75 centen en een vrouw 50 centen voor zoodanige dienst.

Rangschikkingen zijn reeds gemaakt, waardoor voor getrouwe leden der Kerk, die in de onderscheidene zendingen gestorven zijn, of later aldaar zullen sterven, zonder de verordeningen des tempels in dit leven ontvangen te hebben, die verordeningen ten hunnen voordeele zullen voltrokken worden. De namen en genealogies van zoodanige waardige personen worden nu door de zedings-presidenten naar den tempel te St. George verzonden.

De redacteurs van onze kerkelijke tijdschriften in de verschillende zedingsvelden, worden verzocht een afschrift van het voorgaande in hunne onderscheidene tijdschriften op te nemen, wat later door inlichtingen omtrent tempelwerk kan gevolgd worden, wanneer dit gelegen komt, en waarvan zij exemplaren van de Presidenten der Zendingen kunnen bekomen.

JOSEPH F. SMITH.

ANTHON H. LUND.

CHARBES W. PENROSE.

Eerste Presidentschap.

IETS OVER HET OUDE TESTAMENT.

(vervolg van blz. 64.)

Israël was op het toppunt van zijn voorspoed (onder Jerobeam II werden de armen onderdrukt, was de weelde buitensporig en werd God vergeten.) Hij predikte tegen de naburige volkeren Syrië, het land der Filistijnen, Tyrus, Edom, Ammon en Moab. Daarna beschrijft hij den toestand van Israël en Juda, en verwijt bovenal aan Efraïm zijne ondankbaarheid en verhardheid. Daarop volgen zinnebeeldige visioenen van de straffen, die over Israël zullen komen, en die eindigen met de geheele verwoesting van het rijk; maar in het verschiet ziet men de verwachting opdoemen van eene nieuwe heerlijkheid in het Koninkrijk van den Messias, waarin de Heidenen zullen deelen. In Hoofdst. VII beklagt zich de afgodische priester Amazia bij Jerobeam, die Amos beveelt zijn koninkrijk te verlaten. Uit dit voorval

blijkt ons dat Bethel het zomerverblijf was van den koning, met den voornaamsten tempel voor den kalverdienst, en de heerschappij der koninklijke priesters des heiligsdoms (VII : 13), en ook, welke de uitwerking was van Amos' weespraken, dat zij namelijk het volk van het eene einde des lands tot het andere hadden doen opstaan. Zijne beelden zijn aan het landbouwbedrijf ontleend, b.v.; „een wagen, die vol garven is”; „zaad, dat in eene zeef geschud wordt”; „het nagras na des konings afmaaiingen”; „de koeien die door de bressen uitgaan, een ieder voor zich henen”, enz.

Het boek onderstelt bekendheid met de Wet van Mozes, en toont aan dat de ware Godsvereering met deze in overeenstemming is. Het draagt ook de duidelijke kenmerken, dat de schrijver het Boek Job kende, en daarom hebben sommigen gemeend dat Job in de nabijheid van Thekoa woonde (zie JOB). Daar het boek geen reeks van onderscheiden profetieën is, maar een geheel vormt, bestaat er geen twijfel of het moet in zijn tegenwoordigen vorm geschreven zijn door Amos, na zijn terugkeer van Bethel naar Thekoa, hoewel het waarschijnlijk den inhoud zijner prediking te Bethel op geregelder wijze weêrgeeft.

KORTE INHOUD. 1 (I—II : 3): Hij bedreigt de volkeren, welke Israël en Juda begrenzen, wegens hunne zonden. 2 (II : 4—VI : 14): Hij beschrijft den toestand der twee koninkrijken, vooral van Israël. 3 (VII—IX : 10): Hij keert terug op de voorgaande profetie, verhaalt zijn bezoek te Bethel, en schildert de straf, die Israël wacht en welke hij aan Amazia voorspeld had. 4. (IX : 11—15). Hij beschrijft de komst van den Messias en het eindelijke herstel van zijn volk.

MICHA (Wie is aan Jehova gelijk?) was geboren te Moresheth-Gath, ten oosten van Eleutheropolis. Hij volgt op de drie voorafgaande profeten, en Jesaja (die hem overleefde) en herhaalt hunne waarschuwingen. Hij stierf in de dagen van Hizkia (Jer. XXVI : 18, 19). Jeremia vermeldt hem als een profeet; zijne woorden worden aangehaald door Zefanja (III : 19) en Ezechiël (XXII : 27) en door den Heere (Matth. X : 35). Hij beschrijft den ondergang der beide koninkrijken; beeldt het toekomstige betere lot van het volk af; toont de genade en de rechtvaardigheid van God aan, in tegenstelling met de ondankbaarheid van Zijn volk, en voorspelt de invallen van Salmanasser en Sanherib, de verstrooing van Israël, het ophouden der profetie, de verwoesting van Jeruzalem en van Assyrië, de geboorteplaats van den Christus, Zijne goddelijke natuur, en de uitbreiding van Zijn Koninkrijk over de geheele aarde.

Volgens het opschrift profeteerde hij gedurende de regeering van Jotham, Achaz en Hizkia, n.l. gedurende een tijdperk van omstreeks vijftig jaar, daar Jotham in 756 v. C. koning werd en Hizkia in 697 v. C. stierf. De Hebreeuwsche overlevering beweert dat hij de van Jesaja geleerde geheimenissen der Kabbala aan Joël, Nahum en

Habakuk overbracht. Ééne profetie (III : 12) behoort tot de regeering van Hizkia en ging denkelijk aan het groote Paaschfeest (Jer. XXVI : 18) vooraf.

KORTE INHOUD. Ofschoon de profetieën waarschijnlijk op onderscheidene tijden uitgesproken werden, zijn zij zonder twijfel door den profeet zelf, tot één geheel gemaakt en in haren tegenwoordigen vorm gegoten. Zij zijn in drie afdeelingen verdeeld, die elk door den aanhef „hoort nu” (I : 2 : III : 9 : VI : 1) aangeduid worden en met eene aanklacht beginnen, om met eene belofte te eindigen.

Afdeeling I. De komst van Jehova tot een oordeel over de afgoderij van Israël en Juda. 1. (I—II : 13): Waarschuwende aankondiging van het oordeel dat komen zal. 2. Oorzaak van dit oordeel: de trouweloosheid der profeten. 3. De straf, waarmede het volk bedreigd wordt, t. w. de geesel van een inval der Assyriërs. 4. Belofte van het herstel des rijks.

Afdeeling II. Het oordeel over Jeruzalem. 1. Bestrafing van de oversten des volks (III : 14). 2. Bestrafing der valsche profeten (III ; 6). 3. De Berg Zïon tot eene wildernis gemaakt, als straf voor de zonden der oversten (III : 9—12). 4. Herstel van Zïon, van den tempel en van het volk, en het samenvergaderen van alle volkeren onder de heerschappij van den Messias (IV—V : 15).

Afdeeling III. Samenspraak tusschen Jehova en Zijn volk, ter rechtvaardiging van Zijn bestuur (Hoofdst. VI).

NAHUM (Troost) was geboortig uit Elkosch, waarvan de ligging onbekend is, maar dat, volgens de overlevering, een klein dorpje in Galilea was. Men onderstelt dat hij geprofeteerd heeft na de ballingschap der tien stammen en tusschen de twee invallen van Sanherib, dien Hizkia met de schatten van den tempel had omgekocht. Hij komt als een trooster, door Jehova gezonden, voorspelt den dood van Sanherib en den ondergang van Assyrië. Zijn boek is voornamelijk een vervolg op dat van Jona; laatstgenoemde had Ninevé gewaarschuid tegen de ophanden zijnde straf, welke God om het berouw der inwoners afwendde, en Nahum herhaalt nu de aanklachten.

Jona eindigde zijn boek met de betuigingen van de genade Gods, „lankmoedig en groot van goedertierenheid”, en „berouw hebbende over het kwaad.” Nahum begint met de aankondiging, dat Zijn oordeel zeker zal komen. Ninevé was weder tot zijne oude zonden teruggekeerd, tot geweldenarij, roof en doodslag, gepaard met laster en vijandschap tegen God. Nahum spreekt het vonnis uit. De verwoesting was op handen en zou snel en volkomen zijn. Er zijn drie duidelijk te onderscheiden profetieën: 1. De plotselinge vernietiging van Sanheribs leger (I : 12) en zijn dood in het huis zijns gods (I : 14). 2. De onvermijdelijke inname van Ninevé door de plotselinge overstrooming der rivier midden onder het beleg (II : 6). 3. De geheele verwoesting der stad

(III). Ten tijde van Nahum was het de grootste en rijkste stad der wereld. Zij werd door Cyaxares (ongeveer 606 v. C.) ingenomen en geheel verwoest; zoodat men, een of twee eeuwen na haren val hare ligging niet meer kende. Hare bouwvallen zijn door Botta, Layard en anderen in onze eeuw onderzocht geworden en talrijke Assyrische oudheden zijn naar Europa overgebracht.

WANNEER EN DOOR WIEN GESCHREVEN. Sommige schriftuitleggers, zoowel van den vroegeren als van den tegenwoordigen tijd, hebben Alkush aan den Tiger als zijne geboorteplaats aangewezen, daar zij aannemen dat hij de zoon van een Israëlitischen balling was, en de levendige beschrijving van Ninevé uit eigen beschouwing heeft opgeteekend; zij beweren ook dat de vermenging van het Hebreeuwsch met Assyrische woorden aanduidt, dat Assyrië de plaats is geweest, waar hij zijne profetiën heeft geschreven. Anderen ontkennen dat uit de taal of den inhoud eenig ander land is op te maken, waar zij zouden ontstaan zijn, dan Palestina, hetgeen in overeenstemming is met de meest belangrijke uitwendige getuigenissen. Over den tijd der profetie is niet minder verschil van gevoelen. Sommigen maken hem een tijdgenoot van Hosea, Amos en Jona (onder de regeering van Joas); anderen van Zacharia, Haggai en Malachi; en terwijl sommige Duitsche schriftbeoordeelaars hem tot den tijd van Achaz, Hizkia, Manasse of Josia rekēnen, verklaart Josefus zeer duidelijk (Joodsche Oudheden IX : II) dat hij onder de regeering van Jotham profeteerde.

ZEFANJA (Jehova heeft bewaakt), die, volgens de geslachtslijst welke hij zelf geeft (Hoofdst. I : 1), gewoonlijk gerekend wordt met koning Hizkia verwant te zijn geweest, profeteerde in het begin der regeering van Josia, (642—611 vóór Chr.). Gedurende vijftig jaren had de profetie gezwegen; gedurende het grootste deel van welken tijd Manasse regeerde, wiens goddeloos bewind de oordeelen Gods als verhaastte. Het boek begint met eene algemeene waarschuwing tot Juda gericht, en tegen den dienst van Baäl en Moloch, gevolgd door de oordeelen, die het land der Filistijnen, Moab, Ammon, Ethiopië en Ninevé bedreigen, en eindigt met verwijten tegen Jeruzalem in het bijzonder, verhelderd door de belofte van eene vernieuwing der heerlijkheid in latere dagen. Er is veel overeenkomst tusschen de taal van dit boek en die van Jeremia.

KORTE INHOUD. I. Het oordeel over Juda en zijne oorzaken (Hoofdstuk 1). II. Eene oproeping tot bekeering, met eene belofte van herstel en terugkeer tot den vrede (II). III. Bestrafing van Jeruzalem en de zonden des volks (III : 1—7). IV. Beloften van het herstel des volks en de vernietiging zijner vijanden (III : 8—20).

(Wordt vervolgd).

VERGEVEN EN VERGETEN.

Tegen het einde van den oorlog van 1870 bevond zich in het leger voor Parijs een jonge Zweedsche graaf die een aandenken wilde meenemen van de mannen welke hij ontmoet had. Reeds vele handschriften had hij in zijn album verzameld. O.a. stond daarin van de hand van Guizot, den voormaligen minister van koning Lodewijk Filips: „In mijn leven heb ik twee wijze lessen geleerd; de eene is veel te vergeven, de andere is niet te vergeven”.

Onder deze woorden schreef Thiers, de president der Fransche Republiek: „Ik heb ondervonden, dat een weinig vergeetachtigheid aan de oprechtheid der vergeving niet schaadt”.

En onder dezen zin schreef weer de Duitsche rijkskanselier v. Bismarck het volgende:

„In mijn leven heb ik geleerd veel te vergeten en mij veel te laten vergeten.”

En de grootste aller grooten schreef niet in een album, maar sprak aan het kruis, het altaar, waar Hij Zichzelve gaf: Vader vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen!

ZIELELEVEN.

O wondre ziel! Welk ragfijn net,
Dat bij uw teeder weefsel haalt
In heel de wijde wereld, —
Wanneer ge in schoonsten gloed gezet,
Door liefdes zonne wordt bestraald,
Door vriendschaps dauw bepereld.

Hoe gouden blinkt g' in 't hooggetij
Van sympathie als saâm gij smelt
Met andrer zielen leven!
Van al 't geschapen' kunt slechts gij,
Die 't allerhoogste tegensnelt,
Een beeld van God ons geven.

Van God, Die tot de zielen spreekt,
Waar 't oog zich wendt, het oor
[zich neigt
In 's levens vruchtbre gaarde. —
Maar Die ook elken band verbreekt,
Die met vervreemding 't hart bedreigt
Van 's levens eeuw'ge waarde.

INHOUD:

God werkt middellijk	Blz. 65	zusters-hulpvereeniging in	
Van over den ocean	„ 72	de Nederl. zending	Blz. 73
Lentegroen en zomer-		Werk voor de dooden	„ 75
rozen	„ 72	Iets over het oude Tes-	
Aan de vrouwelijke amb-		tament	„ 76
tenaren en de leden v. d.		Vergeten en vergeven	„ 80
		Zieleleven	„ 80

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending. Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50. Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.